

A RÉGI HÁZ

Itt születtem, ez az a ház,
Én már meg sem ismerem.
Megváltozott az si, mint én.
Hogy elkoptunk, istenem!

Udvarán nincs már eperfa
S hol a pad s ház előtt
S hol a mályvabokor, mely a
Folyondárral egybenőtt.

Utcáról nincs már ajtaja
S csendes, üres két szoba.
Fájón szorul el a szívem,
Halkan lépek én oda.

És úgy érzem, hogy valaki
Letörli könnyemet,
Oly szeliden, oly melegen,
Ez anyám, csak ő lehet.

Nem látom és nem hallom,
Hiszen pihen régesrég
S érette, már mennyi éve,
A halottas mécses ég.

S mégis, mintha fogná kezem
S úgy vezetne engemet.
Könnyezve is azt érzem,

Akit kísér megholt anyja,
Boldogtalan nem lehet.

Lovasberény, 1936.

MELEG VAN

Meleg van. A rét zöld és
Peng az éles kasza.
Kaszálnak a kaszálók
S este térnek haza.

Elnézem a kaszálást
S ajkam imát remeg.
Mily jó is lesz majd télen,
Ha sütnék kenyeret.

TÉLI DAL

Ólomszínű, bágyadt ég,
Förgeteges hideg lég.

Milliónyi hópehely,
Nincs egy száraz, puszta hely.

S megszólal a cinke, csíz:
Nincsen kenyér, nincsen víz!

Jó emberek, adjatok
Egy-egy morzsát, egy magot.

Ha megérjük a tavaszt,
Visszaadjuk dalban azt!

HA ANYÁD MÉG...

Ha van anyád még, reggel este
áldd érette jó Istened,
forró imád az égbe szálljon,
hogy az Úr téged így szeret.

Ha van anyád még, sose félj te,
ha rád is ront ezernyi vész,
fogd meg kezét, mint rég
s jóságos, hű szemébe nézz!

Ha van anyád még, őelőtte
tárjad fel vérző sebedet,

mindenre tud egy jó tanácsot,
s a seb, meglátod, beheged.

Ha van anyád még, el ne hagyd,
Ha csábit is a fény, a hír,
Magányos éjen, hogy ne lássék,
Éretted szívdobogva sír.

Ha van anyád még, reggel este,
áldd érette jó Istened.
Mi az igazi sorscsapás,
amíg ő véd, nem ismered.

HOGY ITT ÁLLOK...

Hogy itt állok te előtted,
Édes, drága nagymama,
Örömeben ver a szívem,
Gyorsabban, mint valaha.
Születési évfordulód
Ragyogva hív engemet,
Azt hiszem, hogy angyaloknak
Csengettyűje csengetett.
Azt csengeti: Szedd most össze
Szép szavakba, sebtiben,
Amit érzesz, oly gyönyörűen,
Mint nem tudná senki sem.
Jó nagyanyám, nézem, nézem
Szép hófehér hajadat,
Nézem mosolygó két szemed
S a mondókám megakad.
Mert, hogy tudjak megköszönni

Annyi szépet, annyi jót,
Sok játékot, édességet,
Cukrot, süteményt, diót?
S hogy tudjam én megköszönni
Sok kedves, meleg szavad,
Mely, ha rosszat is míveltem,
Ajkadról védőn fakadt?
Nézd, szememből a könny perdül
Helyettem most az beszél,
Azt suttogja: Élj sokáig
S kerüljön el baj, veszély!
